

MAX BROOKS

INVOLUȚIE

Traducere din limba engleză de
MIHAI-DAN PAVELESCU

ARMADA

Coperta: Adnan VASILE
Prepress copertă: Alexandru CSUKOR
Redactor-șef: Marian COMAN
Redactor: Mihaela STAN
Tehnoredactor: Magda BITAY
Lector: Anca BACIU

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BROOKS, MAX

Involuție / Max Brooks ; trad. din lb. engleză: Mihai-Dan Pavelescu. - București :
Nemira Publishing House, 2021
ISBN 978-606-43-1267-9

I. Pavelescu, Mihai Dan (trad.)

821.111

Max Brooks
DEVOLUTION
Copyright © 2020 by Max Brooks
Map copyright © 2020 by David Lindroth, Inc.
All rights reserved.

© NEMIRA, 2021
ARMADA este un imprint al Grupului Editorial **NEMIRA**.

Tiparul executat de tipografia PAPER PRINT INVEST, Brăila.

Orice reproducere, totală sau parțială,
a acestei lucrări și închirierea acestei cărți
fără acordul scris al editorului sunt strict interzise
și se pedepsesc conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-43-1267-9

Pentru Henry Michael Brooks: fie să-ți învingi toate temerile!

„Ce fiară urâtă este maimuța și cât de mult ni se aseamănă!“

MARCUS TULLIUS CICERO

„**B**IGFOOT DISTRUGE AȘEZAREA.“ Acesta era titlul unui articol pe care l-am primit la scurt timp după erupția lui Mount Rainier. Crezusem că e spam, rezultatul inevitabil al atâtor cercetări on-line. La momentul acela, tocmai terminam al o sutălea articol al meu despre erupția vulcanului Rainier, analizând toate fațetele unei calamități care ar fi trebuit prezisă și prevenită. La fel ca restul țării, aveam nevoie de fapte, nu de senzaționalism. Păstrarea simțului realității fusese punctul central al multor articole, pentru că, dintre toate eșecurile umane consemnate în cazul Rainier – politice, economice, logistice –, aspectul psihologic, isteria alimentată de hiperbole, sfârșise prin a ucide cei mai mulți oameni. Iar acum apărea din nou, chiar pe ecranul laptopului meu: „BIGFOOT DISTRUGE AȘEZAREA.“

Dă-l uitării, mi-am spus, lumea nu se va schimba peste noapte. Respiră adânc, șterge-l și mergi mai departe.

Și aproape c-aș fi făcut-o. Dacă n-ar fi fost acel cuvânt.

„Bigfoot.“

Articolul, postat pe un site de criptozoologie obscur, susținea că, în timp ce restul țării se concentrase asupra catastrofei Rainier, un dezastru mai mic, dar nu mai puțin sângeros, avusese loc la câțiva kilometri distanță, în eco-comunitatea Greenloop cea retrasă, sofisticată și high-tech. Autorul articolului, Frank McCray, descria modul în care erupția nu numai că izolase Greenloop, eliminând orice posibilitate de salvare, dar, de asemenea, o lăsase

vulnerabilă în fața unei bande de creaturi simiene flămânde, ce fugeau de aceeași catastrofă.

Detaliile asediului fuseseră înregistrate în jurnalul surorii lui Frank McCray – Kate Holland, care locuia în Greenloop.

„Nu i-au găsit niciodată corpul“, mi-a scris McCray într-un e-mail însoțitor, „dar, dacă tu îi poți publica jurnalul, poate îl va citi cineva care a văzut-o.“

Când l-am întrebat de ce mă alesese tocmai pe mine, a răspuns: „Pentru că ți-am urmărit articolele despre Rainier. Nu scrii nimic despre subiectele pe care nu le-ai cercetat mai întâi cu atenție.“ Când l-am întrebat de ce crede că m-ar interesa Bigfoot, mi-a răspuns: „Am citit articolul tău din *Fangoria*.“

În mod clar, nu eram singurul care știa cum să cerceteze un subiect. Cumva, McCray găsisese lista „Celor mai bune cinci filme clasice cu Bigfoot“, pe care o scrisesem cu decenii în urmă pentru faimoasa revistă horror *Fangoria*. În articolul respectiv, povestisem cum crescusem „în toiul freneziei Bigfoot“ și-i provocasem pe cititori să urmărească filmele acelea vechi „cu ochii unui copil de șase ani, ochi care fug întruna de la teroarea de pe ecran, la copacii întunecați și foșnitori de dincolo de fereastră“.

Articolul trebuie să-l fi convins pe McCray că o parte din mine nu era tocmai pregătită să-și abandoneze obsesia din copilărie. De asemenea, el trebuie să fi știut că scepticismul meu de adult îmi va cere să-i cercetez cu atenție povestea. Ceea ce am și făcut. Înainte de a-l contacta din nou pe McCray, am descoperit că existase într-adevăr o comunitate Greenloop foarte mediatizată. Am dat de mai multe comunicate de presă despre înființarea ei – și despre fondatorul Tony Durant. Soția lui Tony, Yvette, ținuse câteva cursuri on-line de yoga și de meditație în Casa Comună a așezării până chiar în ziua erupției. Dar, din ziua aceea, totul încetase.

Așa ceva nu era neobișnuit pentru localitățile aflate în calea suvoaielor de noroi fierbinte declanșate de Rainier, dar o verificare

rapidă a hărții oficiale FEMA¹ a arătat că Greenloop nu fusese niciodată atinsă. Și, în timp ce zone devastate, ca Orting și Puyallup, reveniseră on-line, în cele din urmă, Greenloop a rămas o gaură neagră. Nu au existat reportaje în presă și nici înregistrări de amatori. Nimic. Până și Google Earth, care fusese atât de sârguincios în actualizarea imaginilor prin satelit ale zonei, continuă să publice fotografia originală, dinaintea erupției, a lui Greenloop și a zonei înconjurătoare. Oricât de ciudate ar fi fost toate aceste mistere, în final, m-a readus la McCray faptul că singura menționare a lui Greenloop *după* dezastru pe care am reușit s-o găsec figura într-un raport al poliției locale, care spunea că ancheta oficială e „în curs“.

„Ce știi?“, l-am întrebat după câteva zile de tăcere. Atunci mi-a trimis linkul unui album foto de pe AirDrop al rangerului senior² Josephine Schell, pe care aveam s-o intervievez ulterior pentru acest proiect. Ea condusese prima echipă de căutare și de salvare în ruinele carbonizate ale fostei așezări Greenloop. Printre cadavre și resturi, ea descoperise jurnalul lui Kate Holland (născută McCray) și fotografiase toate paginile înainte ca originalul să dispară.

Inițial, am bănuț că e o farsă. Sunt destul de vârstnic ca să-mi amintesc celebrul scandal al „Jurnalelor“ lui Hitler. Cu toate acestea, când am terminat ultima pagină, mi-a fost imposibil să nu cred povestea lui Holland. O cred și acum. Poate că de vină sunt simplitatea scrisului și ignoranța frustrant de credibilă a tot ce ține de Sasquatch. Sau poate că este vorba doar de propria dorință irațională de a-l reabilita pe băiețelul speriat care am fost cândva. De aceea am publicat povestea lui Kate, împreună cu alte câteva știri și interviuri de fundal care sper să ofere un context cititorilor

¹ Federal Emergency Management Agency, Agenția Federală pentru Managementul Situațiilor de Urgență. Scopul principal al agenției este coordonarea răspunsului la dezastrurile din SUA care depășesc resursele autorităților locale și statale (n. tr.).

² *Senior Ranger*, în lb. engleză, persoană cu funcție de conducere în cadrul forțelor de ordine dintr-o rezervație naturală (n. red.).

nefamiliarizați cu Sasquatch (Bigfoot). În procesul de compilare a cercetărilor, m-am întrebat deseori cât de mult să includ. Există literalmente zeci de cercetători, sute de vânători și mii de întâlniri înregistrate. Parcurgerea tuturor ar putea dura ani, dacă nu chiar decenii, iar povestea aceasta nu dispune pur și simplu de atâta timp. De aceea am ales să-mi limitez interviurile la cele două persoane care au fost implicate direct în caz, iar referințele, la *The Sasquatch Companion*, de Steve Morgan. Cu siguranță, pasionații de Bigfoot știu despre *Companion* că este ghidul cel mai cuprinzător și actualizat pe această temă, care alătură relatări istorice, observații recente ale unor martori oculari, precum și analizele științifice ale unor experți ca dr. Jeff Meldrum, Ian Redmond, Robert Morgan (nicio înrudire cu autorul) și răposatul dr. Grover Krantz.

Unii cititori pot pune la îndoială decizia mea de a omite anumite detalii geografice privind coordonatele exacte ale lui Greenloop. Am procedat așa pentru a împiedica turiștii și jefuitorii să contamineze scena unei crime care este încă supusă investigației. Cu excepția acestor detalii și a corecturilor ortografice și gramaticale necesare, jurnalul lui Kate Holland a rămas intact. Singurul meu regret este faptul că n-am putut s-o interviuez pe psihoterapeuta lui Kate (cea care a încurajat-o să scrie jurnalul) din considerente de confidențialitate a datelor despre pacienți. În același timp însă, tăcerea acestei psihoterapeute pare, cel puțin pentru mine, recunoașterea unei speranțe. La urma urmelor, de ce și-ar face griji un medic despre confidențialitatea datelor pacientului său dacă nu ar crede că el mai este în viață?

La momentul scrierii acestor rânduri, Kate este dispărută de treisprezece luni. Dacă nu se schimbă nimic, la data publicării cărții mele, ea va fi dispărut de câțiva ani.

În prezent, nu am dovezi fizice care să valideze povestea pe care o veți citi. Poate că am fost păcălit de Frank McCray sau poate că amândoi am fost păcăliți de Josephine Schell. Te voi lăsa pe tine, cititorule, să judeci singur dacă paginile următoare par rezonabil de plauzibile și dacă, așa cum s-a petrecut cu mine, vor retrezi o teroare îngropată de mult sub patul tinereții.